

Opilcova křídla

DPH

DPH

Opilcova křídla

BARBAR I UMĚLEC
JSOU NA TOM STEJNĚ.
OBA SI MOHOU DOVOLIT VŠE.

OPILCOVA KŘÍDLA (92)

V pokoji pro dva bylo jich šest,
váleli se po podlaze
v popelu mezi flaškami a špačky
a ten v rohu snil svůj dávný sen – létání.

Sluneční zář soumrak střídal,
nic se nedělo – popelu
a prázdných lahví
přibývalo.
Jen ten v rohu cítil růst a blaho.

Byl to ten v rohu co našel cestu
mezi zvratky k oknu.
Fouknutím rozrazil okenice
a vyskočil
mezi květináče.

Podíval se na oblohu – a věděl.
Věděl, že přišel čas.
Věděl – že není nic,
co by nyní nedokázal
- a vyhoupl se z okna ven.

V tom na jeho zádech
- zatřepotala se křídla
- a on – letěl.
Zamířil k náměstí.

ALMUŽNA (99)

Každou neděli žebráckou ulicí
prochází krásná sytá dívka
s úsměvem plným pochopení
a modrýma očima něžnosti
placená Armádou spásy.

Každou neděli v žebrácké ulici

- vysoké podpatky,
co mají tak báječné nohy
a stehna a klín a ňadra;

která z chodníků ohmatávají stovky očí,
mající vypité hlavy
a hladová těla
a roztřesené ruce
z nichž údy vystřikují semeno
na roztrhané kalhoty.....

- překračují odpadky.

V NEDELI (92)

Před kostelem v šátcích a dekách
v hloučcích a dávcích – krčí a bručí
a smrdí a slintaj a postávaj
starý kostelní svině.

Na rohu kostela v prachu sedí
a trávu dokuřuje školák, co odešel
z domova – hledat smysl a podstatu.

Z davu kostelních krys
chrčí srdceryvný chór
a lítostí pláčou schody moč.
Samo slunce paprskem roztavilo
chlad – školák začal se smát.

Kostelnice pláčou pospolu
spojuje je stejný symbol oddanosti
a modlí se a žehnají a litují
a nenáviděj
toho narkománka.

PODOBA KONEČNÁ (98)

Ve smrti podoba konečná.
Nikdo již nepozná jeho tužby a cíle.
Prorokova dlouhá pouť.
Končí – či začíná jinde?

Ve smrti rakev zbytečná.
Nošená celý život.
Jako láhev od ginu nevratná.
Ztrácí svůj smysl.

Na prahu smrti si budem přát,
aby to nebyl sen.
A ke konečnému cíli – poznání,
zbýval krůček jen.